

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/78/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6416209949
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6416209949.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, v spore žalobcu J. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v M., J. č. XXX/XX, zastúpeného právnym zástupcom AS Legal s.r.o., IČO: 36857688, so sídlom v Bratislave, Hlučínska č. 1, v mene ktorého pred súdom koná JUDr. Milan Šulva, advokát a konateľ, proti žalovanému Slovenská republika, za ktorého pred súdom koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova č. 2, o zaplatenie 27.341,45 € a o uloženie povinnosti žalovanému písomne sa žalobcovi ospravedlniť za nezákonné rozhodnutie, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 4C/163/2016-112 zo dňa 09.05.2018, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o uložení povinnosti žalovanému písomne sa ospravedlniť žalobcovi (prvý výrok) **m e n í tak, že v tejto časti žalobu žalobcu z a m i e t a.**

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 2.000,- € (druhý výrok) **p o t v r d z u j e.**

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby žalobcu v prevyšujúcej časti (tretí výrok) v rozsahu zamietnutia žaloby v časti o zaplatenie sumy 2.341,45 € **m e n í tak, že žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 2.341,45 €, do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.**

Žalovaný je **p o v i n n ý** nahradiť žalobcovi trovy konania o náhradu majetkovej škody v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov konania o náhradu majetkovej škody žalobcu.

Žalovaný je **p o v i n n ý** nahradiť žalobcovi trovy konania o náhradu nemajetkovej ujmy z prisúdenej sumy v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov konania o náhradu nemajetkovej ujmy žalobcu.

Žalobca je **p o v i n n ý** nahradiť žalovanému trovy konania o uloženie povinnosti písomne sa ospravedlniť v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov konania žalovaného.

o d ô v o d n e n i e :

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť písomne sa žalobcovi ospravedlniť za uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 14.03.2012 ako nezákonné rozhodnutie spôsobom a v znení uvedenom vo výroku rozsudku (prvý výrok), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.000,- € z titulu nemajetkovej ujmy do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (druhý výrok), v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol (tretí výrok) a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania (štvrtý výrok).

1.2 Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, podľa ktorého uznesením vyšetrovateľa zo dňa 14.03.2012 bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie žalobcovi za zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods.1 Trestného zákona a za prečin výtržníctva podľa § 364 ods.1 písm. a) Trestného zákona; proti uvedenému uzneseniu nepodal žalobca (v časti o vznesení obvinenia) sťažnosť; prokurátor podal dňa 14.03.2013 obžalobu na žalobcu na súd, o ktorej Okresný súd Žiar nad Hronom rozsudkom sp. zn. 1T/38/2013 zo dňa 24.10.2013 rozhodol tak, že žalobcu spod obžaloby oslobodil, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný (žalobca); odvolanie prokurátora a poškodeného proti uvedenému rozsudku Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 4To/7/2014 zo dňa 12.02.2014 zamietol; dňa 01.04.2016 doručil žalobca Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorú ministerstvo odstúpilo na vybavenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky; Generálna prokuratúra Slovenskej republiky listom zo dňa 17.05.2016 žalobcovi oznámila, že jeho nárok neuspokojí.

1.3 Podľa právneho posúdenia veci zo strany súdu prvej inštancie predstavuje predmetné uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 14.03.2012 v dôsledku oslobodenia žalobcu spod obžaloby nezákonné rozhodnutie; súd prvej inštancie dospel k názoru, že vzhľadom na to, že žalobca nepodal riadny opravný prostriedok voči nezákonnému rozhodnutiu a v spore nebol preukázaný ani prípad hodný osobitného zreteľa, žalobca nemá nárok na uplatnenú náhradu škody spočívajúcu v trovách obhajoby v sume 2.341,45 € a preto žalobu žalobcu v tejto časti zamietol; na druhej strane dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná ohľadne uplatneného nároku na uloženie povinnosti žalovanému písomne sa ospravedlniť žalobcovi a čiastočne aj ohľadne uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, pretože uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 14.03.2012 ako nezákonné rozhodnutie považoval za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu, pričom na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že písomné ospravedlnenie a prisúdená nemajetková ujma v sume 2.000,- € zodpovedajú ujme žalobcu, preto v prevyšujúcej časti uplatnenej nemajetkovej ujmy žalobu žalobcu zamietol.

1.4 Súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenia § 1, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 a 3, § 18 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 514/2003 Z. z.“) v spojení s § 11 a § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka; o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p.

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný prostredníctvom svojho zástupcu včas odvolanie zo dňa 16.05.2018 (č.l. 120-122 spisu). Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v rozsahu výroku o uložení povinnosti písomne sa ospravedlniť žalobcovi (prvý výrok) a vo výroku o uložení povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 2.000,- € (druhý výrok). Vyjadril názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Vyjadril názor, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ustanovenie § 6 ods. 2 druhá veta zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého právo náhradu škody podľa § 6 ods. 1 uvedeného zákona možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok; súd prvej inštancie pri aplikácii tohto ustanovenia v rozpore so súdnou praxou použil zužujúci výklad a ustanovenie § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. aplikoval len na časť uplatnenej náhrady škody v sume 2.341,45 € spočívajúcej v trovách obhajoby a nie aj na uplatnený nárok z titulu nemajetkovej ujmy; argumentoval, že takýto zužujúci výklad ustanovenia § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. je v rozpore so zmyslom a účelom zákona, pretože pojem náhrada škody v ustanovení § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. je legislatívnu

skratkou a preto tento pojem zahŕňa aj škodu, ušlý zisk ako aj nemajetkovú ujmu a náhradu trov konania, teda všetky nároky, ktoré je možné uplatňovať podľa zákona č. 514/2003 Z. z.; ďalej argumentoval, že právny poriadok (konkrétne Trestný poriadok) dáva k dispozícii riadne opravné prostriedky, ktorými je možné čeliť prípadnej nezákonnosti, preto možno od žalobcu opodstatnenie požadovať, aby tieto prostriedky využíva na predchádzanie nezákonného stavu a vzniku škody; vyjadril názor, že nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy je zásadne podmienený vyčerpaním opravného prostriedku, ktoré je zásadnou podmienkou úspešného uplatnenia práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., pričom len v prípadoch hodných osobitného zreteľa sa žalobca môže domáhať náhrady škody aj keď opravný prostriedok nevyužil; nesúhlasil ani so záverom súdu prvej inštancie, že samotné oslobodenie žalobcu spod obžaloby spôsobuje nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, keď konštatoval že aj v prípade nejednoznačnej dôkaznej situácie v prípravnom konaní je prokurátor povinný podať obžalobu na obvineného, keď ani samotný žalobca netvrdil porušenie žiadnych základných zásad trestného konania; ďalej vyjadril názor, že žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie priznaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, pretože na podporu jeho tvrdení boli vypočítaní svedkovia, ktorí nevy povedali objektívne, čo vyplýva z ich príbuzenského, resp. priateľského vzťahu k žalobcovi a súd prvej inštancie tieto výpovede riadne nevyhodnotil; na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobcu v napadnutom rozsahu zamietne.

2.1.2 Žalobca vo vyjadrení zo dňa 18.06.2018 (č.l. 144-146 spisu) k odvolaniu žalovaného prostredníctvom svojho právneho zástupcu odmietol argumentáciu žalovaného proti charakteru predmetného uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 14.03.2012 ako nezákonného rozhodnutia s poukazom na skutočnosť, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený len v dôsledku skutočnosti aplikácie zásady v pochybnostiach v prospech obvineného (in dubio pro reo), pretože táto argumentácia žalovaného je v rozpore s ustálenou súdnou praxou (žalobca v tomto smere poukázal najmä na rozhodnutie uverejnené v zbierke ako R 37/2014); záver súdu prvej inštancie o nezákonnosti predmetného uznesenia o vznesení obvinenia je preto v súlade s ustálenou súdnou praxou ako aj princípom právnej istoty; podrobne argumentoval aj v prospech záveru o preukázaní jeho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola prisúdená napadnutým rozsudkom, ktoré nemohlo byť spochybnené len samotnou skutočnosťou, že svedkami boli jeho rodinní príslušníci a kamarát, pretože práve tieto osoby tvoriace súkromnú sféru jeho života, môžu najlepšie preukázať nepriaznivý vplyv nezákonného rozhodnutia na jeho osobu; na základe uvedeného v plnom rozsahu zotrval na podanom odvolaní.

2.1.3 Žalovaný v replike zo dňa 25.06.2018 (č.l. 149 spisu) prostredníctvom svojho zástupcu uviedol, že trvá na dôvodoch a obsahu svojho odvolania ako aj na ostatných svojich vyjadreniach produkovaných v priebehu konania.

2.2.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal aj žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie zo dňa 28.05.2018 (č.l. 130-133 spisu). Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v rozsahu výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti ohľadne uplatnenej náhrady škody z titulu trov obhajoby v sume 2.341,45 € (tretí výrok) a v rozsahu výroku o trovách konania (štvrtý výrok). Súdu prvej inštancie vyčítal, že nesprávnym procesným postupom porušil jeho právo na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Vyjadril názor, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku pri rozhodovaní správne vychádzal z názoru, že uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 14.03.2012 predstavuje nezákonné rozhodnutie; stotožnil sa so súdom priznanou výškou nemajetkovej ujmy ako aj s povinnosťou uloženou žalovanému písomne sa mu ospravedlniť; nemohol sa však stotožniť so zamietnutím jeho žaloby pohľadom uplatnenej náhrady škody z titulu trov obhajoby; v tomto smere súd prvej inštancie vychádzal z názoru, že pre priznanie náhrady škody z titulu trov obhajoby musí byť splnená podmienka podania riadneho opravného prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia ako nezákonnému rozhodnutiu, pričom táto podmienka nebola splnená; v tomto smere vyjadril názor, že judikatúra súdov vo vzťahu k tejto podmienke nároku na náhradu škody zohľadnila spornú efektívnosť sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia s tým, že jej nevyužitie nemôže viesť k vzdaniu sa základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím ako aj to, že podanie sťažnosti nie je povinnosťou obvineného a niekedy z hľadiska taktiky obhajoby nemusí byť na jeho prospech; argumentoval, že Najvyšší súd Českej republiky vo vzťahu k obdobnému ustanoveniu § 8

ods. 3 zákona č. 82/1998 Sb. rozsudkom veľkého senátu sp. zn. 31Cdo/2805/2011 zo dňa 13.06.2012 rozhodol, že obvinenému patrí proti štátu nárok na náhradu škody spôsobenej trestným stíhaním, aj keď nepodal sťažnosť proti uzneseniu o začatí trestného stíhania, ibaže by boli v konkrétnom prípade dané dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady škody; vyjadril názor že práve tento prístup vynútený ochranou základných práv viac zodpovedá zmyslu a účelu inštitútu náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím; argumentoval, že aj vzhľadom na vyjadrenie žalovaného, že prokurátor nemal v jeho prípade inú možnosť ako podať obžalobu na súd, možno uzavrieť, že podanie sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia by bolo neúčelné a zbytočné; súčasne je zrejmé, že v predmetnom trestnom konaní sa dostatočne aktívne bránil a účelne uplatňoval všetky dostupné práva obvineného, resp. obžalovaného, čo napokon aj viedlo k vydaniu oslobodzujúceho rozsudku; súčasne vyjadril názor, že v jeho prípade ide tiež o prípad hodných osobitného zreteľa podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., pretože v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia nebol v trestnom konaní zastúpený obhajcom, ktorého mal až od 26.04.2012 a preto dôsledné uplatnenie práv obhajoby z jeho strany ani nebolo možné; súd prvej inštancie sa s jeho argumentáciou o splnení podmienky dôvodu hodného osobitného zreteľa v napadnutom rozsudku nevysporiadal; poukázal aj na nelogickosť napadnutého rozsudku, pretože súd prvej inštancie mu na jednej strane priznal nemajetkovú ujmu, pre priznanie ktorej musia byť splnené podmienky ustanovenia § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z., na druhej strane mu nepriznal nárok na náhradu škody z titulu trov obhajoby, pre priznanie ktorého musia byť splnené totožné podmienky, pretože nemajetková ujma jej tiež len súčasťou nároku na náhradu škody poškodenej osoby za situácie, keď iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením; vyjadril názor, že ak mu bola súdom priznaná nemajetková ujma, tak v dôsledku rovnakého právneho základu mu malo byť priznané právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím z titulu trov obhajoby v trestnom konaní, ktorej vznik riadne preukázal; nesúhlasil ani s výrokom napadnutého rozsudku o trovách konania, keď poukázal najmä na skutočnosť, že bol úspešný ohľadne základu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, pretože konkrétna výška prisúdennej nemajetkovej ujmy závisela od úvahy súdu. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. aby rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil v zmysle vyhovenia žalobe v časti uplatnenej náhrady škody z titulu trov obhajoby.

2.2.2 Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 12.06.2018 (č.l. 137 spisu) k odvolaniu žalobcu prostredníctvom svojho zástupcu zopakoval, že žalobca nesplnil zákonnú podmienku pre priznanie náhrady škody podľa § 6 ods. 2 prvá veta zákona č. 514/2003 Z. z., pretože nepodal sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia; nárok na náhradu škody je zásadne podmienený vyčerpaním opravného prostriedku; nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že podanie sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia by bolo neúčelné a zbytočné; vyjadril názor, že za dôvod hodných osobitného zreteľa, ktorým by bolo možné ospravedlniť nepodanie sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, nemožno považovať skutočnosť, že v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia nebol žalobca v trestnom konaní zastúpený obhajcom; u žalobcu nešlo o prípad povinnej obhajoby, žalobca si v priebehu prípravného konania sám obhajcu zvolil, pričom obhajca sa zúčastňoval vyšetrovacích úkonov plne mal riadne pripomienky a návrhy na dokazovanie; žalobca v prípravnom konaní ani na hlavnom pojednávaní nevypovedal, nie je teda dôvodné jeho tvrdenie, že účelne uplatňoval všetky dostupné práva v trestnom konaní; vyjadril názor, že nepodanie sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia nemožno konvalidovať tvrdením, že všetky ostatné práva žalobca v trestnom konaní účelne uplatňoval; na základe uvedeného nepovažoval odvolanie žalobcu za dôvodné.

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.).

3.1 V prejednávanej spore nevykonal odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaniach žalobcu a žalovaného podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolaní podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaniach podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a napadnutý rozsudok vo výroku o uložení povinnosti žalovanému písomne sa ospravedlniť žalobcovi (prvý výrok) a vo výroku o zamietnutí žaloby žalobcu v prevyšujúcej časti (tretí výrok) v rozsahu

zamietnutia žaloby v časti o zaplatenie sumy 2.341,45 € podľa § 388 C.s.p. zmenil, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie a súčasne vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 2.000,- € (druhý výrok) podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

4.2 Podľa § 388 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

4.3 Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

4.4 Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

4.5 Odvolanie žalobcu je dôvodné. Odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné.

4.5.1 Pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podaných odvolaniach bol postačujúci skutkový stav veci, ako ho zistil súd prvej inštancie (bod 1.2 odôvodnenia), z ktorého pri rozhodovaní vychádzal aj odvolací súd (§ 383 C.s.p.); pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní tak nebolo potrebné opakovať ani dopĺňať dokazovanie (§ 384 C.s.p.); nakoľko aj odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal z totožných ustanovení, ako súd prvej inštancie nebol potrebný ani postup podľa § 382 C.s.p.; zo skutkového hľadiska je v prejednávanom spore rozhodujúce, že žalobcovi bolo uznesením zo dňa 14.03.2012 vznesené obvinenie, proti ktorému žalobca nepodal sťažnosť, pričom trestné stíhanie žalobcu neskončilo jeho právoplatným odsúdením, pretože po podaní obžaloby na súd bol žalobca rozsudkom zo dňa 24.10.2013 oslobodený spod obžaloby; medzi stranami nebolo súčasne sporné, že v trestnom konaní zaplatil žalobca svojmu obhajcovi za obhajobu trovy právnych služieb v sume 2.341,45 €.

4.5.2 Odvolací súd týmto rozhodnutím rozhoduje po zrušení jeho predchádzajúceho rozhodnutia dovolacím súdom; hoci sa odvolací súd v predchádzajúcom rozhodnutí riadil rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/173/2015 zo dňa 26.10.2016 dospel dovolací súd vo vzťahu k otázke nepodania sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 14.03.2012 v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/65/2020 zo dňa 29.09.2020 k záveru, že „zákon č. 514/3003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť; neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť; rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania; v tomto smere nie je správny výklad, ktorý poskytol odvolací súd v otázke podmienenia nároku na náhradu škody v predmetnej veci podaním opravného prostriedku (sťažnosti) proti uzneseniu o vznesení obvinenia s poukazom na § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., keď tento jeho výklad ide proti zmyslu a obsahu tohto zákona, „...aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená“ (sp. zn. 4MCdo/15/2009); rozhodujúci je z hľadiska nároku, ktorý uplatnil žalobca, výsledok trestného konania; za správny argument uvedený dovolateľom naopak dovolací súd považuje poukázanie na skutočnosť, že i v prípade podania sťažnosti a jej zamietnutia, rozhodujúci je z hľadiska nároku výsledok trestného konania a objektívna zodpovednosť štátu, bez ohľadu na zavinenie“; v zmysle § 455 C.s.p. je odvolací súd v tomto spore bezvýhradne viazaný (tzv. kasačná záväznosť) právnym posúdením veci, ku ktorému dospel dovolací súd v uvedenom rozhodnutí.

4.5.3 Žalobca v podanom odvolaní nesúhlasil so zamietnutím žaloby v časti uplatneného nároku na náhradu škody z titulu trov obhajoby v sume 2.341,45 €, ktorý mu súd prvej inštancie nepriznal len z dôvodu, že nepodal sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia; na druhej strane žalovaný v podanom odvolaní v prvom rade spochybňoval titul uplatneného nároku žalobcu na náhradu škody, t.j. samotnú existenciu nezákonného rozhodnutia. Vo všeobecnosti štát (žalovaný) zodpovedá za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci (§ 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z.), pričom pod výkonom verejnej moci sa rozumie rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb (§ 2 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z.) a za orgán verejnej moci sa považuje aj štátny orgán (§

2 písm. b/ bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z.); štát (žalovaný) za podmienok stanovených zákonom zodpovedá za škodu spôsobenú okrem iného aj nezákonným rozhodnutím (§ 3 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z.) a svojej zodpovednosti sa nemôže zbaviť (§ 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.); na základe uvedeného zodpovedá štát (žalovaný) aj za škodu spôsobenú orgánmi činnými v trestnom konaní vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením obvineného; na vznik zodpovednosti štátu (žalovaného) za škodu, (resp. nemajetkovú ujmu) z titulu nezákonného rozhodnutia je nevyhnutné súčasné splnenie zákonných predpokladov, ktorými sú: (1) nezákonné rozhodnutie, (2) vznik škody (resp. nemajetkovej ujmy) a (3) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody (resp. nemajetkovej ujmy); (1) nezákonným rozhodnutím treba v tejto súvislosti rozumieť predovšetkým rozhodnutie orgánu verejnej moci vydané v medziach jeho právomoci, ktoré bolo na základe opravného prostriedku poškodeného príslušným orgánom zrušené pre nezákonnosť (§ 5 ods. 1, § 6 ods. 1 až 4 zákona č. 514/2003 Z. z.); (2) škodou je vo všeobecnosti akákoľvek ujma v majetkovej sfére poškodeného (resp. nemajetkovou ujmu je vo všeobecnosti ujma v nemajetkovej sfére poškodeného) vyjadriteľná v peniazoch a napraviteľná poskytnutím majetkového plnenia (v prípade nemajetkovej ujmy za predpokladu, že ju nemožno uspokojiť inak) a nakoniec (3) príčinnou súvislosťou je skutková otázka objektívnej nevyhnutnosti pôsobenia príčiny (nezákonné rozhodnutie) na následok (škoda, resp. nemajetková ujma), resp. vyplývania následku (škoda, resp. nemajetková ujma) z príčiny (nezákonné rozhodnutie), t.j. o vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nezákonným rozhodnutím a škodou (nemajetkovou ujmu) priamy a bezprostredný vzťah príčiny a následku; na základe zisteného skutkového stavu veci dospel odvolací súd k záveru, že žalobca v spore preukázal všetky predpoklady objektívnej zodpovednosti žalovaného za škodu (§ 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.), t.j. súčasné (kumulatívne) splnenie troch podmienok: 1/ existencia nezákonného rozhodnutia (predmetné uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 14.03.2012), 2/ vznik škody (vynaložené trovy obhajoby v sume 2.341,45 €) a 3/ príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody (nutnosť úhrady trov obhajoby v súvislosti s trestným stíhaním žalobcu); medzi stranami nebolo sporné, že žalobca v predmetnom trestnom konaní vynaložil trovy obhajoby v sume 2.341,45 €, ktoré vyplývajú aj z predloženého vyúčtovania vynaložených trov obhajoby; proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 14.03.2012 žalobca síce sťažnosť nepodal, rozhodujúci je tu však výsledok trestného konania, ktorým je oslobodenie žalobcu spod obžaloby (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/65/2020 zo dňa 29.09.2020); vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalovaného, že predmetné uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi nemožno považovať za nezákonné rozhodnutie, odvolací súd poukazuje na ustálenú súdnu prax, podľa ktorej rozhodujúcim meradlom nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia je samotný výsledok trestného konania (t.j. v prejednávanom spore oslobodenie žalobcu spod obžaloby), od ktorej nevidí dôvod sa odvolací súd odkloniť; v tomto smere možno poukázať na skutočnosť, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/15/2009 zo dňa 08.08.2010 týkajúce sa náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. bolo po jeho prerokovaní občianskoprávnym kolégiom publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 37/2014, ktorého právna veta znie: „Zmyslu a účelu § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovedá interpretácia tohto ustanovenia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným“; v čase po vydaní uvedeného rozhodnutia (sp. zn. 4MCdo/15/2009) najvyšší súd nevydal rozhodnutie, ktoré by v porovnaní s týmto rozhodnutím bolo založené na odlišných právnych záveroch; predmetná právna otázka bola najvyšším súdom posudzovaná v súlade so závermi vyjadrenými v uvedenom rozhodnutí (sp. zn. 4MCdo/15/2009) napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 3Cdo/194/2010 zo dňa 30.03.2011, sp. zn. 4Cdo/54/2011 zo dňa 30.01.2011, sp. zn. 7Cdo/145/2011 zo dňa 12.12.2012, sp. zn. 7Cdo/87/2012 zo dňa 19.06.2013, sp. zn. 7MCdo/27/2012 zo dňa 19.02.2014 alebo sp. zn. 8Cdo/177/2017 zo dňa 29.01.2019; tieto rozhodnutia spočívajú na právnych záveroch zodpovedajúcich aj záverom Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 320/2016 zo dňa 07.07.2016 konštatoval, že „nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím; rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania“ a k uvedenému v ďalšej časti svojho rozhodnutia dodal, že „pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo; ústavný súd konštatuje, že ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom,

resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca“; od publikovania judikátu R 37/2014 sa rozhodovacia prax najvyššieho súdu ustálila (nie je rozdielna) v tom, že vtedy, keď došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby (prejednávany prípad), treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté; nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím; rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (citované podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/249/2018 zo dňa 31.10.2019); pre vznik nároku žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nie je preto rozhodujúce, či jeho konanie bolo alebo nebolo protiprávne (z iného ako trestnoprávneho hľadiska), ale len to, či jeho konanie po vznesení obvinenia naplnilo skutkovú podstatu konkrétneho trestného činu; iné rozhodnutia označené žalovaným sú v rozpore s uvedenou ustálenou súdnou praxou, navyše žalovaný okrem všeobecných formulácií nepredniesol žiadnu konkrétnu argumentáciu vzťahujúcu sa na posudzovanú vec, z ktorej by vyplývala potreba odklonu od ustálenej súdnej praxe vo vzťahu k nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia v prípade oslobodenia žalobcu spod obžaloby; na základe uvedeného odvolací súd predmetnú odvolaciu argumentáciu žalovaného vo vzťahu k (ne)existencii nezákonného rozhodnutia v prejednávanom spore nepovažuje za dôvodnú; naopak za dôvodné považuje odvolanie žalobcu, ktorý preukázal splnenie predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu podľa § 514/2003 Z. z. a preto rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby žalobcu v prevyšujúcej časti (tretí výrok) v rozsahu zamietnutia žaloby v časti o zaplatenie sumy 2.341,45 € zmenil tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.341,45 € a to do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (§ 232 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

4.5.4 Žalovaný v podanom odvolaní nesúhlasil ani s prisúdením náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi v sume 2.000,- €; žalobca prisúdenie nemajetkovej ujmy len v sume 2.000,- € v podanom odvolaní nenamietal; žalobca v prejednávanom spore uplatnil aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a to z titulu nezákonného rozhodnutia (vedenia trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením); napadnutým rozsudkom priznal súd prvej inštancie žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 2.000,- €; žalovaný v podanom odvolaní v podstate namietal nedostatočné preukázanie predpokladov pre priznanie nemajetkovej ujmy žalobcovi; odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je vzhľadom na okolnosti posudzovaného prípadu možné považovať za dostatočné zadosťučinenie pre žalobcu a jeho ujmu nemožno v tomto prípade ani odčiniť inak ako poskytnutím náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch; pri rozhodovaní o konkrétnej výške náhrady nemajetkovej ujmy žalobcu bolo potrebné rešpektovať aj závery súdnej praxe, podľa ktorých hoci výšku nemajetkovej náhrady súd určuje voľnou úvahou, nemôže ísť o úvahu nepreskúmateľnú, resp. o úvahu svojvoľnú; určenie výšky nemajetkovej ujmy má byť (vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu) v súlade s požiadavkou spravodlivosti (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/154/2011 zo dňa 12.12.2012); odvolací súd dospel k záveru, že prisúdená náhrada nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie v sume 2.000,- € je primeraná; odvolací súd zohľadnil, že „každé trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, na ktorého sa síce do okamihu právoplatnosti meritórneho rozhodnutia prihliada ako na nevinného, ale už samotný fakt trestného stíhania je záťažou pre každého obvineného; už samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a to tým skôr, ak ide o obvinenie nepravdivé, ktoré je potvrdené právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom súdu alebo zastavením trestného stíhania; zatiaľ čo vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy za väzbu súdna prax vytvorila postupne stabilizujúce sa kritériá určenia jej výšky (povaha trestnej veci, dĺžka a časové okolnosti väzby, preukázaný dopad väzby do osobnostnej sféry poškodeného a širšie okolnosti, za ktorých k vzniku nemajetkovej ujmy došlo korigované všeobecnými princípmi spravodlivosti), vo vzťahu k rozhodovaniu o výške náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie takéto kritériá stabilizované súdnou praxou neboli; vo všeobecnosti je preto potrebné v týchto prípadoch zohľadniť jednak povahu trestnej veci, dĺžku trestného stíhania a predovšetkým dopady trestného stíhania do osobnostnej sféry poškodenej osoby (následky v osobnostnej sfére poškodeného), ako aj okolnosti, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo; za pomoci týchto kritérií ustálená výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch musí však súčasne najmä zodpovedať všeobecne zdieľanej predstave spravodlivosti a slušnosti“ (porovnaj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 754/2016 zo dňa 24.01.2017); odvolací súd dospel k záveru, že pri zohľadnení povahy trestnej veci (trestný čin ublíženia na zdraví, resp. prečin výtržníctva),

trvanie trestného stíhania od marca 2012 do februára 2014 (24 mesiacov) a dopady trestného stíhania do osobnostnej sféry žalobcu (depresia, strata sociálnych kontaktov, nepozornosť v práci podrobne popísané v bode 50 odôvodnenia napadnutého rozsudku) je nemajetková ujma v sume 2.000,- € (t.j. približne 83,- € za každý mesiac trestného stíhania) žalobcu primeraná; na základe uvedeného odvolací súd predmetnú odvoláciu argumentáciu žalovaného vo vzťahu k nesplneniu predpokladov pre priznanie nemajetkovej ujmy žalobcovi v prejednávanej spore nepovažuje za dôvodnú a preto rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 2.000,- € (druhý výrok) potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 C.s.p.).

4.5.5 Na druhej strane dospel odvolací súd k záveru, že pokiaľ súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť písomne sa ospravedlniť žalobcovi za nezákonné rozhodnutie vychádza jeho rozhodnutie z nesprávneho právneho posúdenia veci; pri rozhodovaní o tomto nároku vychádzal súd prvej inštancie z ustanovení § 11 a nasledujúce Občianskeho zákonníka; uloženie povinnosti ospravedlnenia však v tomto prípade nebolo možné odôvodniť aplikáciou ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti (§ 11 a nasledujúce Občianskeho zákonníka), pretože táto právna úprava vychádza z predpokladu neoprávnenosti zásahu do osobnosti poškodeného (t.j. v rozpore s objektívnym právom), kým neoprávnenosť je spravidla vylúčená v prípade zásahu do práva na ochranu osobnosti, ku ktorému došlo v rámci úradného konania, pokiaľ zásah nevybočil z medzí daných platnými predpismi (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/176/2012 zo dňa 26.09.2013), pretože pokiaľ je v súlade so zákonnými podmienkami začaté príslušné konanie, v ktorom bolo vydané zákonom predpokladané rozhodnutie, nie je vydanie takého rozhodnutia neoprávneným zásahom do osobnostných práv účastníka konania, a to ani v prípade, že po jeho vydaní sa preukáže, že nebolo vydané dôvodne (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/274/2007 zo dňa 10.12.2008 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 4/2009 pod číslom R 36/2009), preto rozhodnutie vydané oprávneným orgánom v trestnom konaní v súlade s príslušným predpismi nie je možné považovať za neoprávnený zásah do osobnosti strany trestného konania, čo vylučuje aplikáciu ustanovení § 11 a nasledujúce Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti; predmetné uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 14.03.2012 je tak síce nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., nepredstavuje však súčasne neoprávnený zásah do osobnosti žalobcu v zmysle ustanovení § 11 a nasledujúce Občianskeho zákonníka, preto podľa týchto ustanovení nemožno dospieť k záveru o dôvodnosti nároku žalobcu, ale pri rozhodovaní bolo potrebné v celom rozsahu vychádzať len z príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z.; samotný zákon č. 514/2003 Z. z. právo na ospravedlnenie za nezákonné rozhodnutie poškodenému nezakotvuje a takéto právo nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. (z dôvodu vyššie uvedeného nesplnenia podmienok ustanovenia § 11 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka); ani dovolací súd v zrušujúcom uznesení sp. zn. 9Cdo/65/2020 zo dňa 29.09.2020 neoznačil uvedené právne posúdenie za nesprávne, preto v tomto smere nebol odvolací súd pri rozhodovaní obmedzený kasačnými účinkami zrušujúceho rozhodnutia dovolacieho súdu (§ 455 C.s.p.); na základe uvedeného dospel odvolací súd na podklade odvolania žalovaného k záveru, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu rozhodnutiu, keď žalobe žalobcu ohľadne uplatneného nároku na ospravedlnenie vyhovel, preto v tejto časti napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobcu v tejto časti ako nedôvodnú zamietol.

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednávanej spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia strán, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1 Žalobca podané odvolanie ťažiskovo odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Skutkové zistenia súdu prvej inštancie z vykonaných dôkazov však považuje odvolací súd za správne, k

nesprávnosti dospel súd prvej inštancie len pokiaľ ide o jeho právne posúdenie nepreukázania splnenia predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu z titulu vynaložených trov obhajoby (body 4.5.2 a 4.5.3 odôvodnenia).

6.2 Žalovaný podané odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Skutkové zistenia súdu prvej inštancie z vykonaných dôkazov ako aj právne posúdenie veci vo vzťahu k prisúdenej náhrade nemajetkovej ujmy žalobcovi považuje odvolací súd za správne (bod 4.5.4 odôvodnenia); odvolací súd sa však stotožnil s názorom žalovaného, že právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie vo vzťahu k splneniu zákonných podmienok na uloženie povinnosti žalovanému písomne sa ospravedlniť žalobcovi nebolo správne (bod 4.5.5 odôvodnenia).

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o uložení povinnosti žalovanému písomne sa ospravedlniť žalobcovi (prvý výrok) a vo výroku o zamietnutí žaloby žalobcu v prevyšujúcej časti (tretí výrok) v rozsahu zamietnutia žaloby v časti o zaplatenie sumy 2.341,45 € podľa § 388 C.s.p. zmenil a súčasne vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 2.000,- € (druhý výrok) podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

8. Odvolací súd v dôsledku zmeny rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol o trovách konania podľa § 396 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí; odvolací súd dospel k záveru, že vzhľadom na samostatný skutkový aj právny charakter nárokov uplatnených žalobou v prejednávacom spore (náhrada majetkovej škody na jednej strane, nemajetková ujma na strane druhej ako aj nárok na uloženie povinnosti písomne sa ospravedlniť za nezákonné rozhodnutie) je nevyhnutné osobitne rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania strán podľa výsledku konania ohľadne každého z uplatnených nárokov; nakoľko rozhodnutím odvolacieho súdu konanie v prejednávacom spore končí a súčasne odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie, bol odvolací súd povinný rozhodnúť o nároku na náhradu trov celého konania (t.j. trovách konania pred súdom prvej inštancie ako aj o trovách odvolacieho konania); nebolo potrebné osobitne rozhodovať o odvolaniach proti výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania ako závislom výroku (§ 379 písm. a/ C.s.p.), pretože tento výrok je odstránený novým rozhodnutím o trovách konania zo strany odvolacieho súdu podľa § 396 ods. 2 C.s.p.; pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania o zaplatenie majetkovej škody bolo nevyhnutné zobrať do úvahy výsledok celého konania; podľa výsledku konania bol žalobca v spore v plnom rozsahu úspešný (prisúdenie sumy 2.341,45 €), preto mu proti žalovanému vznikol nárok na plnú náhradu trov konania; preto odvolací súd uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania o náhradu majetkovej škody v rozsahu 100 %; z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017); o samotnej výške náhrady trov konania o náhradu majetkovej škody žalobcu rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.); na druhej strane však pri rozhodovaní o trovách konania o náhradu nemajetkovej ujmy vychádzal odvolací súd z názoru, že základ nároku (existencia nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy) bol daný a len výška nároku závisela od úvahy súdu; pri rozhodovaní o trovách konania v prípade, kedy rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, sa procesný úspech posudzuje len vo vzťahu k výsledku sporu ohľadne základu nároku, preto skutočnosť, že došlo aj k čiastočnému zamietnutiu žaloby žalobcu v prevyšujúcej časti, nemá na rozhodnutie o trovách konania žiadny vplyv; v tomto prípade, aby dôsledky takéhoto rozhodnutia neboli vo vzťahu k žalovanému nespravodlivé, sa výška náhrady trov konania odvíja len od prisúdenej sumy bez ohľadu na pôvodný predmet konania; aj v režime ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. mal tak žalobca prejednávacom spore plný úspech, pretože za situácie, že základ nároku bol daný a len výška plnenia (nemajetkovej ujmy) závisela od úvahy súdu, zamietnutie žaloby v prevyšujúcej časti nepredstavuje úspech žalovaného, ale je len dôsledkom úvahy súdu; preto odvolací súd o trovách konania o náhradu nemajetkovej ujmy rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania z prisúdenej sumy (t.j. 2.000,- €) v rozsahu 100 %; z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania

formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov konania o náhradu nemajetkovej ujmy do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017); o samotnej výške náhrady trov konania o náhradu nemajetkovej ujmy žalobcu rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.); pri stanovení výšky tarifnej odmeny za jednotlivé úkony právnych služieb bude súd prvej inštancie vychádzať z prisúdenej sumy ako tarifnej hodnoty (pôvodne uplatnená suma je v tomto prípade bez právneho významu); nakoniec rozhodol odvolací súd aj o nároku na náhradu trov konania o uloženie povinnosti písomne sa ospravedlniť za nezákonné rozhodnutie a nakoľko bol žalovaný v konaní o tomto nároku v plnom rozsahu úspešný, priznal mu odvolací súd proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (100 %); z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017); o samotnej výške náhrady trov konania žalovaného o uloženie povinnosti písomne sa ospravedlniť za nezákonné rozhodnutie rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

9. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.). Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).